



Марио Кроненберг

Надежда

Тази нощ ще дойда в твоя сън,
когато ще си топла и сама,
когато пролетният дъжд ръми навън –
безброй целувки ще ти донеса...

Страхувам се – отдалечаваш се от мен
Невидимата нишка между нас линее
Но аз към теб все тъй съм устремен,
и любовта в сърцата ни живее...

Любима, усмихни се – ще се върна!
Ще има пак целувки бездиханни
Със цялата си нежност пак ще те прегърна,
и ще се затворят всички стари рани

Недей, не мога с теб да се сбогувам!
Кой може на сърцето да нарежда?
Аз коленича и целувам
заглъхващите стъпки на надежда...

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11958>]